

Ormen Leopolds flykt del 4

Ormen Leopold hade bestämt sig för att aldrig mer lämna sin ormgrop efter alla besvikelser, men plötsligt vaknade han ur en dröm av att marken skakade, han vecklade ut sig stel av allt stilla liggande i ormgropen och kikade upp.

En jättelik grävmaskin var på väg mot honom.

Leopold tog snabbt på sig sina vinterkläder packade ner sin böcker och kröp ut, det var längesedan han hade varit ute ur ormgropen och såg sig förvånad om.

Flera hus och vägar hade tillkommit, han kröp det fortaste han kunde till närmaste skogsbryn, där hittade han ett gammalt sorkbo och kröp ner.

Väl nere fortsatte han sin dröm, han drömde att han satt på ett moln och runt honom satt änglar och sjöng.

Härlig är jorden

härlig är Guds himmel

skön äro själarnas pilgrims sång

Men rätt som det var så kom dom av sig.

Dom tittade på Leopold som hade vaggat med i sången som om han kunde hjälpa dom.

Leopold hade förståss hört denna sång förut men hade glömt fortsättningen liksom änglarna, han funderade frenetiskt på hur den gick men kom inte på fortsättningen men tog fram sin allra bästa skald konst som han hade lärt sig på skrivarkursen för ormar och fortsatte

Människor bred en väg

på kärlekens smala stig

upphöjd till evig tro

far vi mot himmeln

mot friden vi går

så går vi till paradiset med sång (här kom Leopold ihåg en strof)

Leopold märkte förvånad att änglarna kunde texten starkt av detta fortsatte han

Skön är jordens gröna äng

sköna äro trädens sång

vägen till kärlekens himlasång

bred dig till bön för Gud

skönhetens förebud

så går vi till paradiset med sång

Plötsligt vaknade han och frös fruktansvärt, lindade in sig i sina vinterkläder och kröp i hop, bestämde sig för att aldrig lämna ormgropen och fortsatta ett drömma.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kungskobran med Poeter.se id #65915 innehar upphovsrätten